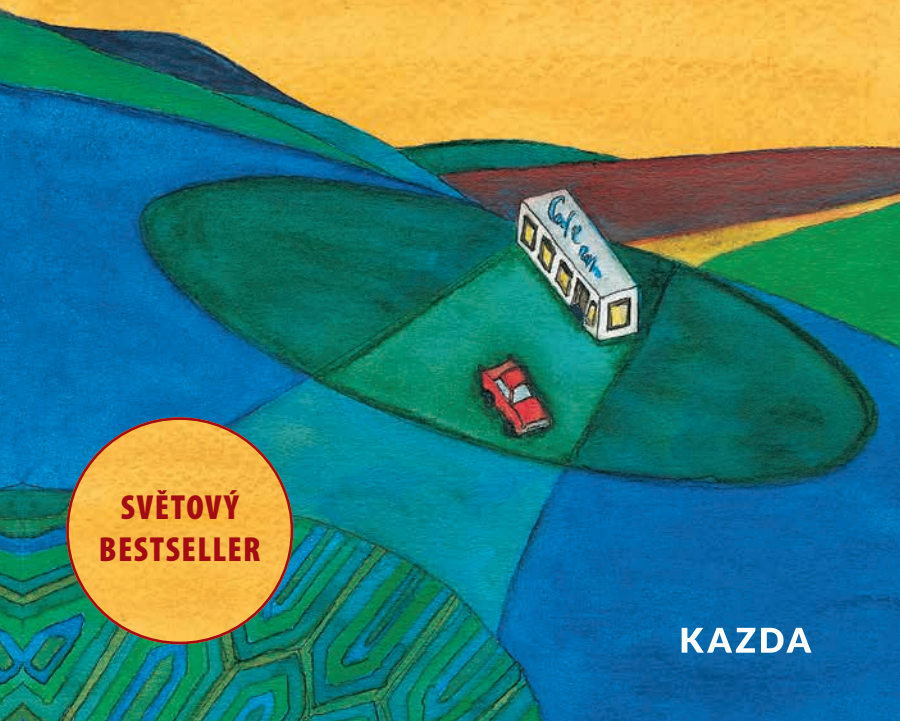

JOHN STRELECKY

Kavárna na konci světa

Příběh o smyslu života

**SVĚTOVÝ
BESTSELLER**

KAZDA

JOHN STRELECKY

*Kavárna
na konci světa*

Příběh o smyslu života

KAZDA

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2023.

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 518 237

Pod původním názvem *The Cafe on the Edge of the World –*

A Story About the Meaning of Life

vyšlo v nakladatelství Aspen Light Publishing.

Copyright © 2020 by John Strelecky

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána ve vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková redakce: Eva Lee

Úprava původní obálky a sazba: Kristýna Franková

Ilustrace: Root Leeb

Tisk a vazba: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

ISBN: 978-80-7670-100-7

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, Infinity Zoom, Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA, Pemic Books a KARAVELA.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

Autora lze kontaktovat prostřednictvím webových stránek www.johnstrelecky.com.

Casey, Mikeovi a Anne

Předmluva

Někdy, když to nejméně čekáte a možná to nejvíce potřebujete, se ocitnete na novém místě, s novými lidmi a naučíte se něco nového. To se mi stalo jedné noci na temném, osamělém úseku silnice.

Zpětně vidím, že tehdejší situace symbolicky vystihovala můj život. Stejně jako jsem zabloudil na cestě, zabloudil jsem i v životě – nevěděl jsem, kam přesně jdu a proč se ubírám právě tímto směrem.

V práci jsem si vzal týden volna. Chtěl jsem uniknout před vším, co s ní souvisí. Ne že by moje práce byla nesnesitelná. Jistě, některé její stránky mě štvaly. Největším problémem však bylo, že jsem skoro každý den přemýšlel nad tím, jestli by život neměl přinášet víc než deset až dvanáct hodin denně v kanceláři. Hlavním cílem tohoto počínání bylo případné povýšení a s ním spojená povinnost trávit pro změnu dvanáct až čtrnáct hodin denně v kanceláři šéfa.

Během střední školy jsem se připravoval na vysokou. Na vysoké škole jsem se připravoval na nástup do práce. Jako zaměstnanec ve firmě jsem se

pak postupně propracovával vzhůru po kariérním žebříčku. Říkal jsem si, jestli lidé, kteří mi na mé cestě pomáhali hledat správný směr, jen neopakovali stejné rady, kterých se dostalo jim samým v jejich životě. Ty rady nebyly špatné, ale nedalo se říct, že by vedly k naplnění. Čím dál víc jsem dostával pocit, že svůj život prodávám, což mi už nepřipadalo jako výhodný obchod.

V tomto rozháraném rozpoložení mysli jsem narazil na „Kavárnu otázek“. Když jsem pak svůj příběh vyprávěl přátelům, napadaly je výrazy jako „mystický“ a „jako ze *Zóny soumraku*“. Druhý popis odkazoval na starý televizní seriál *Zóna soumraku*, v němž se lidé zjevovali na místech, která na první pohled vypadala normálně, ale ne vždy taková opravdu byla. Občas mě na kratičký okamžik přepadnou pochybnosti, jestli se to všechno doopravdy stalo. Tehdy otevřu šuplík svého psacího stolu, vytáhnou jídelní lístek od Casey a přečtu si vzkaz, který mi na něj napsala. Můj zážitek se mi vybaví znovu ve vší své skutečnosti.

Nikdy jsem se nepokoušel vrátit a kavárnu opět najít. Ačkoliv se mi ten večer zdál opravdový, někde v hloubi duše chci věřit, že kdybych se dokázal vrátit na stejné místo, kde jsem kavárnu původně našel, nebyla by tam. Že jsem ji našel jen proto, že jsem ji v tu chvíli, v tu noc, potřeboval najít. To byl jediný důvod její existence.

Možná se tam jednou zkusím vrátit. Nebo se před kavárnou prostě někdy v noci zase ocitnu. Pak budu moci vejít dovnitř a říct Casey, Mikeovi a Anne, jak moc mi noc v kavárně změnila život. A že otázky, které mi položili, mě přivedly k myšlenkám a zjištěním, o nichž jsem do té doby neměl ani tušení.

Kdo ví. Třeba ten další večer strávím rozhovorem s jiným ztracencem, který do kavárny zabloudil tentokrát.

Nebo možná prostě popíšu svou zkušenost v knížce, která přispěje k šíření poslání této kavárny.

Moje auto se vleklo po dálnici tempem, vedle nějž by i chůze připomínala závod sportovních vozů. Po hodině popojíždění se provoz zastavil nadobro. Zapnul jsem rádio a pátral po jakémkoliv známce inteligentního života. Na žádnou jsem nenarazil.

Když se ani po dvaceti minutách kolona nepohnula, začali lidé vystupovat ze svých aut. Tím sice ničeho nedosáhli, ale alespoň jsme si všichni mohli postěžovat někomu jinému než spolucestujícím, což byla příjemná změna.

Majitel dodávky přede mnou neustále opakoval, že pokud se do šesti hodin nedostane do hotelu, zruší mu rezervaci. Žena v kabrioletu po mé levici si stěžovala na neefektivitu celého silničního systému. Skupina mladistvých hráčů baseballu v minibuse za mnou dováděla na pokraj šílenství ženu, která s nimi jela jako dozor. Jako bych ji slyšel přemýšlet o tom, že už nikdy nic podobného dobrovolně nepodnikne. Byl jsem součástí velké nespokojenosti, která se vinula kolonou aut jako dlouhá stuha.

Po dalších dvaceti pěti minutách bez jakéhokoliv náznaku pohybu vpřed se na travnatém středovém

pruhu objevilo policejní auto. Každých několik set metrů zastavilo a policisté pravděpodobně lidem vysvětlovali, co se děje.

„Doufám, že v tom autě sedí těžkooděnci,“ pomyslel jsem si, „jinak jim jde o život.“

Nemohli jsme se dočkat, až policejní auto přijede k nám. Když se tak konečně stalo, za volantem jsme uviděli policistku, která nám oznámila, že asi osm kilometrů před námi se převrátila cisterna s potenciálně toxickým nákladem. Dálnice byla zcela uzavřena. Vysvětlila nám, že se buď můžeme otočit a zkusit náhradní trasu – i když žádná ve skutečnosti neexistovala –, nebo počkat, až silnici vyčistí. To zabere pravděpodobně další hodinu.

Sledoval jsem, jak policistka přejíždí k další skupině zoufalých řidičů. Když chlapík s dodávkou ještě dvakrát zopakoval své obavy o rezervaci do šesti hodin, došla mi trpělivost.

„Přesně tohle se mi stane pokaždé, když se snažím na chvíli vypadnout,“ zamumlal jsem si pro sebe.

Vysvětlil jsem svému novému známému, že pohár mé trpělivosti právě přetekl a zkusím jet jinudy. Majitel dodávky si znovu postěžoval, že možná přijde o svou rezervaci, potom mi uvolnil cestu a já jsem přešel přes travnatý středový pruh do protisměru. Rozjel jsem se novým směrem.

Zapnul jsem mobilní telefon a vyhledal aplikaci s mapami. „Systém není k dispozici,“ objevilo se na displeji a u toho už zůstalo.

Jel jsem na jih, ačkoliv jsem měl mířit na sever, a moje frustrace vzrůstala. Deset kilometrů bez výjezdu, potom patnáct, dvacet, čtyřicet.

„Až narazím na výjezd, už to bude jedno, protože nemám ponětí, jak se mám dostat tam, kam jsem chtěl,“ postěžoval jsem si nahlas. Dokonalá ukázka mé rostoucí beznaděje.

Na čtyřicátém pátém kilometru se konečně objevil výjezd.

„To snad není možné,“ pomyslel jsem si, když jsem vyjel z dálnice. „Jsem na jediném místě na celém světě, kde na dálničním výjezdu nestojí benzinová pumpa, rychlé občerstvení ani nic jiného.“ Podíval jsem se doleva. Nic. Stejně tak napravo.

„No, asi je fuk, kudy pojedu,“ řekl jsem si.

Odbočil jsem doprava a v duchu si poznamenal, že teď jedu na západ a na nejbližší vhodné křižovatce bych měl odbočit zase doprava. Tím bych se nasměroval zase k severu. Silnice měla dva pruhy,